

നിഴൽ

ഇരുട്ടിന്റെ പാതയിൽ അവൾ നടന്നു നീങ്ങി. ആളൊഴിഞ്ഞ പാതയിൽ ഒറ്റയ്ക്ക് അവൾ മുന്നോട്ട് നീങ്ങി. ഇരുട്ട് കണ്ണുകളിൽ വന്ന് നിറുകയാണ്. ഭയത്തിന്റെ കരങ്ങൾക്ക് അവളെ സ്പർശിക്കാനായില്ല. ഏറെ കാതങ്ങൾ അവൾ നടന്നു നീങ്ങി. അവളുടെ പാദങ്ങൾ തളർന്നില്ല. ഒച്ചത്തിൽ ആരോ കരയുന്ന ശബ്ദം ഇരുട്ടിന്റെ വീടവിൽ നിന്നും അവളുടെ കാതിൽ പതിച്ചു. ശബ്ദം വന്ന ദിശയിലേക്ക് അവൾ നടന്നു നീങ്ങി. പതിയെ അവൾ വേഗം കുറച്ചു നടന്നു . പക്ഷെ അവൾ അടുത്തെത്തിയില്ല. ഒലി അകന്ന് പോയ്ക്കൊണ്ടേയിരുന്നു. നിലാവെളിച്ചം അവൾക്ക് പാത കാട്ടി കൊണ്ടിരുന്നു. ലക്ഷ്യമില്ലാതെ നടന്ന അവൾക്ക് ആ ശബ്ദം ലക്ഷ്യമായി മാറി. തന്റെ കാതുകളിലെത്തിയ ഒലിയുടെ ഉറവിടം തേടി അവൾ അലയുകയാണ്. അവൾക്ക് ഭയമില്ല. അവൾ ആ കൂരിരുട്ടിൽ ഏകയാണ്. നിലാവെളിച്ചം അവളെ പിന്തുടർന്നു. അവൾ നിലത്തേക്ക് നോക്കി. കണ്ട കാഴ്ച അവളിൽ ആകാംഷ ഇളവാക്കി. മുടിയുലഞ്ഞ് മെലിഞ്ഞ ശരീരവും തക്കമായ പൊക്കവുമുള്ള ഒരു രൂപം. അവൾ അതിനെ നോക്കി നിന്നു. കൈകൾ ഒന്നു പൊക്കി. അപ്പോൾ അതാ ആ രൂപത്തിന്റെ കൈകളും പൊങ്ങി. അത് മറ്റൊന്നുമായിരുന്നില്ല. തന്റെ നിഴൽ അതെ തന്റെ നിഴൽ തന്നെ. അവൾ ഒച്ചത്തിൽ ചിരിച്ചു. ഇരുട്ടിൽ അവളുടെ ചിരി മുഴങ്ങി. അവൾ ചിരി നിർത്തി. ഒന്ന് ചിന്തിച്ചു. താൻ നേരത്തെ കേട്ട കരച്ചിലിന്റെ ശബ്ദവും തന്റെ ചിരിയുടെ ശബ്ദവും ഒന്നു തന്നെ. അവളുടെ ആലോചന അവൾക്ക് ഉത്തരം നൽകി . ലക്ഷ്യമില്ലാതെ ഏകാകയായി നടന്ന അവളുടെ ചെവിയിൽ പതിച്ച കരച്ചിൽ വേറെ ആരുടെയുമല്ലായിരുന്നു. തന്റെ സ്വന്തം മനസ്സിന്റേതായിരുന്നു. താൻ ഒറ്റയ്ക്കല്ല. ആത്മവിശ്വാസമുള്ള ഒരു മനസ്സ് തന്റെ ഉള്ളിലുണ്ട്. തുണയായി നിഴലുമുണ്ട്. അവൾ യാത്ര തുടർന്നു. ഇനിയും, ഇനിയും താൻ കാണാത്ത വെളിച്ചത്തിന്റെ ആഴങ്ങളിലേക്ക്.

